

CLOENDA LECTURA **TIRANT LO BLANC**

Tarragona – 5 de novembre de 2004

Com a President del Parlament de Catalunya, permetin-me agrair a la Diputació de Tarragona la invitació a participar, sobretot, però també a cloure aquest acte.

Un acte que, ben mirat, pot semblar "subversiu", tenint en compte l'actualitat política i mediàtica en què viu la nostra llengua, arran del "gest", que ahir va tenir el Govern de l'Estat espanyol, de donar determinades traduccions.

Ni més ni menys que llegir en la nostra llengua, en la mateixa que es va escriure, el Tirant lo Blanc del valencià Joanot Martorell. Realment dóna molt de joc per a fer referències a aquest context, però crec que tots els avui aquí presents, tenim força clara la unitat de la llengua, tenim força clar que l'única divisió existent és política, i de vegades penso que fins i tot més que política, estrictament partidària. Així que avui, aquí, enlloc de dedicar temps a aquest conflicte absurd, que cal resoldre, que és important, crec que avui cal fer també altres reflexions.

La primera és que la nostra llengua, pel context ampli en què es troba, (i em refereixo a la globalització, la immigració, la invisibilitat en la UE, la pressió del castellà, etc.), **necessita que ens impliquem en la seva defensa;**

i és cert, als **representants polítics** ens toca, sobretot, defensar-la davant les institucions europees, el Congrés dels diputats, destinant diners perquè els nouvinguts a Catalunya l'aprenquin, garantint que s'aprenqui a les

escoles, i mirant de posar fi a divisions reprovables fruit de la irresponsabilitat cultural.

L'Administració té en aquest tema molta feina a fer, segur, i els partits polítics i la sempre activa societat civil catalana, també. Però **la millor política**, l'única veritablement eficaç i eficient, **és la del seu ús**. És que tots nosaltres, els que vivim a Catalunya, la parlem, la utilitzem sempre que sigui possible, i de possible ho ha de ser sempre.

No sé si m'explico, però de la mateixa manera que en determinades franges d'edat s'ha posat de moda parlar en castellà, doncs seria bo que el català també esdevingués una moda, i no precisament passatgera.

El català ha de ser un idioma útil per a qualsevol situació de relació, per a qualsevol persona, sense imposicions, és clar, però sense oblidar que és la llengua del nostre país, d'aquesta terra, i que, per tant, **ha de ser coneguda per totes i tots els que hi viuen**. Tothom ha de tenir dret a poder-la utilitzar.

La llengua és l'ànima de la nostra cultura, és un valor distintiu i universal, i per tant, si estimem Catalunya, hem de tenir cura d'aquesta llengua, fer política cada dia, parlant-la, usant-la, expressant amb ella la nostra identitat en les situacions de normalitat, en les situacions de relació, en el dia a dia, en la vida. I fer-ho amb orgull. És hora de sentir-nos orgullosos de la nostra cultura, de la nostra llengua, de les nostres tradicions.

En el fons som un poble que sap fer les coses ben fetes, un poble inquiet que cultiva el lliure pensament. Som solidaris, extraordinàriament solidaris – *aquest és un dels pobles més solidaris que hi ha hagut mai a Europa* –. Som imaginatius, **podem aportar moltes coses al món global**, des de Catalunya, **des de la nostra cultura, des de la nostra llengua**.

Podem afirmar doncs que tot allò que aquí es fa és una valuosa i preuada **aportació a aquest món global, que no vol dir pas homogeni, que no ha d'esdevenir fotocòpia**, sinó enriquiment cultural i vital comú.

El Tirant lo Blanc és un exemple d'aquesta necessitat d'orgull. Només cal recordar que en les pàgines del Quixot, es pot llegir del **Tirant lo Blanc** que, "POR SU ESTILO, ES ÉSTE EL MEJOR LIBRO DEL MUNDO". Podríem dir que aquest és un reconeixement universal del Tirant, en tant que prové de *l'Universal Quijote*.

I una darrera reflexió. Ho diu el Pròleg del Tirant que anteriorment he llegit: "LA NOSTRA MEMÒRIA ÉS DÈBIL I OBLIDA AMB FACILITAT NO SOLAMENT ELS ACTES ENVELLITS PEL PAS DEL TEMPS, SINÓ TAMBÉ AQUELLS QUE ES FAN EN ELS NOSTRES DIES. PER AIXÒ HA ESTAT ÚTIL I NECESSARI ESCRIURE"

Aquest fragment ens adverteix per una banda, de la debilitat de la memòria. Una advertència que segurament avui és més vigent que mai, precisament en l'era de les noves tecnologies de la informació i la comunicació, a causa de l'excés d'informació i la seva manipulació interessada.

I ahora, remarca la importància de la transmissió de pensament a través dels escrits. **Els llibres són un element fonamental en les nostres vides**. Amb diferents formes, mides i continguts, els llibres han esdevingut una clau en la **transmissió del pensament i el coneixement**; juguen, i han jugat, un paper molt important a l'hora d'**ensenyar, d'aprendre, reflexionar**, i també de **somniar**.

Potser el suport d'ús comú en el futur serà un altre, però com ens diu en el pròleg Joanot Martorell, els escrits són útils i necessaris.

Aquest acte doncs, a més d'oportú, casualment oportú, per a mostrar l'absurd d'algunes discussions polítiques, és un exercici de gran utilitat per a aquest país que viu un moment de grans canvis, canvis a tanta velocitat que gairebé no en som conscients.

L'acte d'avui permet donar a conèixer, difondre, recordar, un clàssic de la literatura de la nostra cultura, del qual cal estar profundament orgullós. I ho fa conjugant les veus del passat i el present de la llengua i la cultura de la nostra nació, amb el propòsit de construir un futur millor. Per saber on vas, sempre va bé saber d'on vén. La nostra cultura, la nostra nació, tenen un passat del que podem i hem de sentir-nos orgullosos.

Per tot plegat, no puc acabar aquestes paraules sense manifestar un profund agraïment a les institucions, entitats i persones que participen i col·laboren en aquesta iniciativa.

És amb aquest esperit que es construeix la Catalunya del segle XXI. Que ens ha d'ajudar a posar les bases d'un futur on les catalanes i els catalans visquem amb normalitat la nostra identitat, on se'ns garanteixin els nostres drets, on visquem realment lliures.

Moltes gràcies.